

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Joanna Andrzejak-Kruk

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2021r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko H. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej

z dnia 14 maja 2021r.,

sygn. akt I.C. 502/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1. i 3. w ten sposób, że:

a) oddala powództwo w całości,

b) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 934,-zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 650,-zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

/-/ Joanna Andrzejak-Kruk

UZASADNIENIE

pkt 1 ppkt a) wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 grudnia 2021r.

Pozwem złożonym 13.02.2019r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) SA z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od pozwanej H. B. kwoty 3.622,57zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że 31.01.2017r. zawarł z pozwaną umowę pożyczki i przekazał jej kwotę pożyczki, zaś pozwana zobowiązana była do spłaty łącznej 10.506,13zł, co obejmowało pożyczkę 6.000,-zł, opłatę przygotowawczą 40,-zł, prowizję za udzielenie pożyczki 2.528,-zł, wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach (...) 1.212,-zł i odsetki umowne 726,13zł. Pozwana dokonała wpłat w łącznej kwocie 7.015,67zł, w tym 726,13zł na poczet odsetek umownych i 32,17zł na poczet odsetek za opóźnienie w spłatach rat. Do zapłaty pozostaje zatem 3.522,83zł oraz 99,74zł jako odsetki za opóźnienie w spłatach rat.

W dniu 27.02.2019r. wydany został przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w (...), w którym uwzględniono żądaniem pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W sprzeciwie pozwana ogólnie tylko

zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady i co do wysokości, natomiast w dalszym toku rozpoznania sprawy podniosła, że postanowienia łączącej strony umowy pożyczki dotyczące pozaodsetkowych kosztów pożyczki stanowią klauzule abuzywne względnie są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i zmierzają do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Pozwana dokonała natomiast wpłat na poczet kapitału, a odsetki kapitałowe przysługiwały tylko od kwot należnych, zatem zobowiązanie pozwanej wygasło.

Wyrokiem z dnia 14.05.2021r., sygn. akt I.C.502/19 Sąd Rejonowy w Środzie Wlkp.: 1) zasądził od pozwanej na rzecz kwotę 2.331,53zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 13.02.2019r. do dnia zapłaty, 2) w pozostałym zakresie powództwo oddalił, 3) koszty procesu rozdzielił między stronami stosunkowo i z tego tytułu zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 293,-zł, w tym kwotę 258,48zł zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku złożyła pozwana, zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo i zarzucając:

1) naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy polegające na niedokonaniu oceny wpływu abuzywności postanowień umowy pożyczki na zobowiązanie pozwanej dlatego, że wysokość opłat okołopożyczkowych mieści się w limicie przewidzianym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, mimo że najnowsze orzecznictwo TSUE (orzeczenie z 26.03.2020r., C-779/18, wyrok z 3.09.2020r., C-84/19, C-222/19, C-252/19) oraz wykładnia celowościowa nie uprawnia do nakładania na pożyczkobiorcę kosztów w oderwaniu od faktycznych kosztów ponoszonych przez pożyczkodawcę, których to powód nie wykazał w niniejszym postępowaniu;

2) naruszenie prawa materialnego:

a) art. 5 k.c. w zw. z art. 58 § 2 i 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie postanowień umownych nakładających na pozwaną wygórowane opłaty dodatkowe za nieważne w sytuacji, gdy klauzula generalna z art. 5 k.c. ma za zadanie służyć przede wszystkim zapewnieniu zgodności norm prawnych i opartych na tych normach rozstrzygnięć indywidualnych z obowiązującymi w społeczeństwie normami pozaprawnymi, zwłaszcza moralnymi i nie dopuszczać do występowania w obrocie prawnym umów lub ich części, które byłyby sprzeczne z tymi normami, a jako taką należy ocenić umowę będącą podstawą roszczenia;

b) art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹ i § 2² k.c. poprzez niedokonanie właściwej oceny w przedmiocie abuzywności klauzul umownych i uznanie, że nie naruszają one dobrych obyczajów oraz interesów konsumenta, podczas gdy na gruncie niniejszej sprawy postanowienia umowne nakładające na pozwaną obowiązek uiszczenia opłat dodatkowych w sposób oczywisty zakładają takie naruszenia poprzez obejście limitu odsetek określonych ustawowo;

c) art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 i 3 k.c. poprzez uznanie, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy pożyczki, a zatem dochodzone przez powoda roszczenie jest zasadne, podczas gdy zasada swobody umów nie ogranicza kompetencji sądu do badania umowy pod kątem jej zgodności z naturą stosunku zobowiązaniowego, treścią ustawy oraz zasadami współzycia społecznego,

d) art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 pkt 2¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie roszczeń powoda za nienależne na tej podstawie, że opłaty stosowane przez powoda miały na celu obejście ustawy i przyznanie powodowi uprawnienia do uzyskania odsetek wyższych niż maksymalne, w związku z czym umowa w tym zakresie była nieważna.

W oparciu o te zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa również w uwzględnionej części oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powód domagał się oddalenia apelacji oraz zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a zatem niniejsze uzasadnienie zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty były trafne.

Pozwana oparła apelację m.in. na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który ze swej istoty jest kierowany przeciwko podstawie faktycznej wyroku, a więc poprzez jego postawienie strona powinna zmierzać do podważenia ustaleń przyjętych przez sąd pierwszej instancji niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy albo do wskazania na takie fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, które wynikają z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie zostały przez sąd ustalone (por. art. 368 § 1¹ k.p.c.). Tymczasem w rozpoznawanym przypadku, choć w apelacji wytknięto naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. mające polegać na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego, to jednocześnie nie zakwestionowano żadnych okoliczności faktycznych, na których oparł się Sąd Rejonowy ani też nie wskazano na okoliczności inne, które niezasadnie pominął. Rozstrzygając sprawę Sąd Okręgowy miał zatem na uwadze ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku (art. 382 k.p.c.).

Rzeczywistą intencję i stanowisko procesowe pozwanej oddawały zarzuty naruszenia prawa materialnego, przy czym trzeba podkreślić, że niektóre spośród nich nie przystawały do argumentacji, która legła u podstaw częściowego uwzględnienia powództwa. Wbrew bowiem stanowisku wyrażonemu w uzasadnieniu apelacji (s. 5-6), Sąd Rejonowy dokonał kontroli łączącej strony umowy pożyczki pod kątem występowania w niej klauzul abuzywnych (s. 7-9 uzasadnienia wyroku). Sąd Rejonowy nie zajął także przypisywanego mu w apelacji (s. 8) stanowiska, jakoby ustalenie wysokości pozaodsetkowych kosztów pożyczki na poziomie mieszczącym się w limicie wskazanym w art. 36a ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. 2019/1083) wykluczało ich badanie pod kątem art. 385¹ i nast. k.c. Poświęcone temu zagadnieniu akapity apelacji były więc zbędne, skoro Sąd Rejonowy nie wyraził innego poglądu niż prezentuje pozwana; Sąd dokonał wszak kontroli postanowień umowy pożyczki przewidujących pobranie poszczególnych opłat, a w ramach oceny prowizji za udzielenie pożyczki uznał, że nieprzekraczanie limitu ustawowego stanowi tylko jeden z argumentów za dopuszczalnością jej pobrania w wysokości wynikającej z umowy (s. 8-9 uzasadnienia wyroku).

Należy przypomnieć, że zgodnie z umową pożyczki z 31.01.2017r. pozwana otrzymała od powoda 6.000,-zł, natomiast zobowiązana była spłacić w 18 miesięcznych ratach 10.506,13zł, a więc pożyczkę wraz z prowizją za jej udzielenie 2.528,-zł, opłatą przygotowawczą 40,-zł, opłatą za (...) 1.212,-zł i odsetkami 726,13zł. Sąd Rejonowy uznał za abuzywne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i jednocześnie nieważne na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.c. postanowienia nakładające na pozwaną obowiązek uiszczenia opłaty w wysokości za „(...)” (s. 6-7 uzasadnienia wyroku), a w konsekwencji przyjął, że pozwana nie miała obowiązku uiszczenia tej opłaty. Uznał natomiast za ważne wprowadzone do umowy pożyczki oraz wiążące pozwaną postanowienia przewidujące opłatę przygotowawczą oraz prowizję za udzielenie pożyczki.

Gdy chodzi o opłatę przygotowawczą, to wprawdzie z samej treści umowy nie wynika cel jej pobrania, natomiast wskazuje na niego już sama nazwa opłaty, co powód potwierdził w piśmie procesowym z 7.05.2020r., wyjaśniając, że jest to ryczałtowa opłata mająca na celu zrekompensowanie mu kosztów czynności faktycznych, które jako pożyczkodawca musi podjąć w celu udzielenia pożyczki, a którym są: analiza zdolności kredytowej klienta, weryfikacja wniosku o pożyczkę czy sporządzenie umowy (k.51). Potrzeba podejmowania przez pożyczkodawcę będącego instytucją pożyczkową takich działań poprzedzających zawarcie umowy, jak i generowanie z tego tytułu po stronie pożyczkodawcy kosztów, nie budzi wątpliwości, zaś wysokość opłaty – jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy – nie jest wygórowana. Co istotne, w uzasadnieniu apelacji w żadnym miejscu nie wymieniono opłaty przygotowawczej jako spornej i kwestionowanej przez pozwaną. Z tego względu Sąd Okręgowy uznał, że zarzuty apelacji nie odnoszą

się do tej właśnie opłaty, której uwzględnienie pozostawało poza zakresem badania w postępowaniu odwoławczym (art. 505⁹ k.p.c.).

Również w odniesieniu do prowizji za udzielenie pożyczki umowa nie określa celu jej pobrania, początkowo nie wyjaśnił tego także powód, który we wspomnianym już piśmie procesowym z 7.05.2020r. wskazał jedynie, że „prowizja jest ceną a nie zwrotem poniesionych kosztów” i „należy ją definiować jako formę wynagrodzenia za dokonanie czynności prawnej, może również pełnić funkcję wynagrodzenia za ryzyko ponoszone przez pożyczkodawcę w związku z udzieleniem pożyczki” (k.50v). Dopiero w piśmie procesowym z 6.07.2020r. powód był bardziej konkretny wyjaśniając, że pobieranie prowizji związane jest z ryzykiem prowadzonej działalności, które w jego przypadku jest wyższe niż w przypadku banków, co wynika z większego odsetka klientów mających problemy z terminowym regulowaniem należności. Powód zmuszony jest więc do elastycznego podejścia w ściąganiu zaległości od klientów poprzez stosowanie miękkiej windykacji, prolongowanie terminów spłaty wymagalnych należności czy rozkładanie spłaty na dogodniejsze dla dłużników terminy. Działania te nie wiążą się dla owych klientów z żadnymi dodatkowymi opłatami, natomiast aby zapewnić możliwości nieprzerwanego prowadzenia działalności powód musi ustalać prowizje na poziomie wyższym niż banki (k.61v, powtórzono to w postępowaniu apelacyjnym, wskazując dodatkowo na stałe koszty operacyjne ponoszone przez powoda jako pożyczkodawcę z sektora pozabankowego – k.115v).

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska apelacji, według którego poprzez włączenie do umowy pożyczki postanowień obciążających pozwaną kosztami pozaodsetkowymi, w tym prowizją za udzielenie pożyczki, powód zmierzał do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, tj. art. 359 § 2¹ k.c. (z czego apelacja wywodzi zarówno abuzywność tych postanowień w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., jak i ich nieważność, choć właściwy byłby w tym wypadku skutek w postaci nieważności – zgodnie z art. 58 § 1 i 3 k.c.). Wprawdzie Sąd Rejonowy zakwestionował obciążenie pozwanej opłatą za (...), natomiast było to spowodowane stwierdzeniem, że wysokość tej opłaty jest nieproporcjonalna do wartości usługi i niezależna od tego, czy pozwana z niej skorzystała. Opłata przygotowawcza, jak już zostało to wyjaśnione, ma z kolei rekompensować powodowi rzeczywiście ponoszone koszty związane z zawarciem umowy, a prowizja została wyraźnie przewidziana w art. 5 pkt 6 ppkt a) u.k.k. jako jeden z kosztów, który może zostać nałożony na konsumenta w związku z umową o kredyt, składających się na „całkowity koszt kredytu”. Prowizja nie ma ustawowo określonego znaczenia, natomiast powód zastrzega ją w celu pokrycia własnych kosztów operacyjnych i ryzyka związanego z prowadzoną działalnością. W uzasadnieniu apelacji (s. 9) sama pozwana nie kwestionowała dopuszczalności pobrania prowizji w celu rekompensaty ponoszonych przez pożyczkodawcę kosztów, a zatem nie można uznać, aby postanowienia przedmiotowej umowy przewidujące obowiązek jej zapłaty zmierzały do obejścia ustawy w znaczeniu art. 58 § 1 k.c. Przez obejście prawa należy rozumieć zachowanie podmiotu prawa, który – napotykać prawny zakaz dokonania określonej czynności prawnej – obchodzi go w ten sposób, że dokonuje innej, nie zakazanej formalnie, czynności prawnej w celu osiągnięcia skutku związanego z czynnością zakazaną, a tym samym sprzecznego z prawem. Innymi słowy jest to stan, w którym na podstawie dopuszczalnej czynności prawnej zostaje osiągnięty skutek zakazany przez prawo (por. np. wyrok SN z 9.08.2005r., III UK 89/05 czy wyrok SN z 13.06.2006r., II UK 202/05). Brak jest dostatecznych podstaw do przyjęcia, że w okolicznościach niniejszej sprawy opłaty składające się na pozaodsetkowe koszty kredytu miały na celu jedynie zapewnienie powodowi zysku ponad dopuszczalne odsetki maksymalne.

Źródłem zastrzeżeń pozwanej była w istocie wysokość prowizji, odpowiadająca ok. 42% kwoty pożyczki. Skoro zaś pozwana kładła w tym kontekście nacisk przede wszystkim na relacje przedsiębiorca – konsument, właściwym instrumentem kontroli były przepisy art. 385¹ i nast. k.c., regulujące ochronę konsumenta w przypadku ujęcia w umowie zawartej według wzorca postanowień niedozwolonych (a więc kształtujących jego prawa i obowiązki w sposób spreczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszających jego interesy – art. 385¹ § 1 k.c.), nie zaś art. 58 § 2 k.c., który przewiduje nieważność czynności prawnej sprzecznej z zasadami współżycia społecznego. Błędne było natomiast powołanie się w apelacji na art. 5 k.c., gdyż przepis ten w ogóle nie odnosi się do czynności prawnych, w tym umów, lecz wprowadza konstrukcję nadużycia prawa podmiotowego (stanowiąc, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był spreczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia

społecznego, a takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony).

Dla uznania danej klauzuli za abuzywną konieczne jest kumulatywne spełnienie przesłanek: kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta. Za działanie wbrew dobrym obyczajom uznaje się wprowadzenie do wzorca klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron (por. np. zob. wyrok SN z 15.01.2016r., I CSK 125/15). „Rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza natomiast nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Chodzi zatem o zachwianie równowagi kontraktowej wyrażające się w tym, że kontrahent konsumenta zastrzega dla siebie nadmierne korzyści lub uprzywilejowaną pozycję, wyraźnie i w znacznym stopniu przewyższające korzyści uzyskane przez konsumenta lub pod innym względem znacznie pogarszające sytuację konsumenta (por. np. wyrok SN z 13.07.2005r., I CK 832/04). Określenie „rażąco” należy przy tym interpretować jako znaczne odbieganie przyjętego uregulowania od zasad uczciwego wyważenia praw i obowiązków, a oceny tej nie należy ograniczać do kwestii czysto ekonomicznych, lecz uwzględniać również i inne okoliczności, jak np. niewygodę, na jaką konsument został narażony, stratę czasu. Niemniej jednak mieści się niewątpliwie w hipotezie art. 385¹ § 1 k.c. dysproporcja praw i obowiązków wynikających z umowy skutkująca niekorzystnym ukształtowaniem sytuacji ekonomicznej konsumenta (por. wyrok SN z 27.11.2019r., II CSK 483/18).

Pozwana w apelacji wiązała zachwianie równowagi kontraktowej z czerpaniem przez powoda – jej kosztem jako konsumenta – nadmiernych i nieuzasadnionych korzyści, przy czym już w toku rozpoznania sprawy w I instancji podnosiła, że prowizja została ustalona w formie ryczałtu i w oderwaniu od faktycznie ponoszonych przez powoda kosztów, domagając się przedstawienia przez powoda stosownego ich wyliczenia (pismo procesowe pozwanej z 1.04.2020r.), czego powód jednak nie uczynił, również w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Rejonowy stwierdził, że szczegółowe wyliczenie prowizji dla każdej zawartej przez kredytodawcę umowy jest praktycznie niewykonalne i nie można żądać od powoda, aby wskazał, jakie dokładnie koszty wiążą się z udzieleniem danej pożyczki zważywszy na ilość pożyczek oraz indywidualne okoliczności związane z zawarciem i wykonywaniem konkretnej umowy, których nie da się przewidzieć na etapie jej podpisywania i ustalania prowizji. Jest to oczywiście prawdą, natomiast powód jako przedsiębiorca kierujący się w swej działalności rachunkiem ekonomicznym na jakiejś przecież podstawie kalkuluje wysokość prowizji. Sąd Okręgowy nie neguje, że prowizja może przybrać formę ryczałtu, natomiast ustalenie jego wysokości nie może być dowolne i oderwane od ponoszonych przez powoda w związku z udzieleniem pożyczki kosztów. Brak jakichkolwiek danych dotyczących tych kosztów (choćby wewnętrznych danych liczbowych obrazujących, jakie powód przeciętnie ponosi koszty związane z udzielaniem danego rodzaju pożyczek i jak przekładają się one na wysokość prowizji) nie pozwalał natomiast na odparcie zarzutów pozwanej, że powód sztucznie zawyża prowizję, która nie ma mu rekompensować rzeczywistych kosztów lecz stanowić dodatkowy zysk (gdy tymczasem z istoty odsetek tzw. kapitałowych wynika, że to one, a nie prowizja, stanowią wynagrodzenie wierzyciela za udostępnienie środków pieniężnych do korzystania dłużnikowi).

W rezultacie należy zgodzić się z apelacją, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wysokości prowizji miała charakter arbitralny, skoro nie dysponował on żadnymi danymi pozwalającymi na stwierdzenie, czy powód ustalił tę wysokość na poziomie adekwatnym do ponoszonych kosztów operacyjnych i ryzyka. Sąd Rejonowy ograniczył się do pewnych ogólnych uwag dotyczących ponoszonych przez powoda kosztów związanych z prowadzoną działalnością. O ile zaś nie może budzić zastrzeżeń stwierdzenie, że zwrot tych kosztów powód może uzyskać w ramach prowizji oraz że prowizja powinna pozostawać w adekwatnym i proporcjonalnym związku z wysokością udzielonej pożyczki i z okresem trwania umowy, to nie ma dostatecznych podstaw w materiale sprawy ocena, że prowizja stanowiąca 42,13% kwoty pożyczki i doliczana w wysokości 140,44zł do każdej raty nie jest nadmiernie wygórowana w realiach rynkowych, w tym biorąc pod uwagę stale rosnące koszty zatrudnienia wynikające z podnoszonej kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Ostatecznie więc Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że postanowienia przedmiotowej umowy pożyczki zastrzegające prowizję za udzielenie pożyczki stanowiły klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zgodnie z art. 385¹ § 2 k.c. nie wiązały pozwanej jako konsumenta.

Wyclimowanie z umowy postanowień dotyczacych prowizji i oplaty za (...) powoduje, ze pozwana zobowiazana byla zwrócic pozyczke w kwocie 6.000,-zł oraz zapłacić oplatę przygotowawczą 40,-zł i odsetki kapitalowe wynoszące 10% w stosunku rocznym (a więc 489,41zł), co łącznie daje 6.529,41zł. Sąd Rejonowy ustalil, ze pozwana splaciła kwotę 7.107,67zł, a zatem w wyniku splaty jej zobowiazanie wzgledem powoda wygaslo.

W tym stanie rzeczy i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienil zaskarzony wyrok w ten sposob, ze oddalil powództwo w calosci.

/-/ Joanna Andrzejak-Kruk